

Phần 2

Chương 4

Không biết Thiên Thanh tìm ở đâu ra một người chèo đò, đưa chúng ta vượt qua con sông Vong Xuyên lửa đỏ ngợp trời.

Nhìn từ đằng sau, người chèo đò mặc áo đen, quần đen mũ cao đen, lê theo một sợi dây xích thật dài.

“Đừng nói mới từ trong tù chạy ra nhé...” Ta không cảm lòng được nhỏ giọng thăm thì.

Mắt Pháp Lang chỉ là chuyện nhỏ, còn giúp đỡ trọng phạm vượt ngục thì chính là tội lớn động trời, không biết Thiên Thanh làm việc có chắc ăn không, chứ ta thì không thể chết không minh bạch được.

“Đây là Hắc Vô Thường.” Thiên Thanh thấp giọng cười: “Sợi xích kia là pháp khí của hắn.”

“Nếu đều là tiên hữu, tại sao không quay đầu lại chào hỏi?” Ta chẹp miệng tỏ vẻ không tin, dọc đường người chèo đò này cứ im thin thít, nhất định là có gì đó kỳ quái.

“Tiên tử nghĩ nhiều rồi.”

Người chèo đò nghe bọn ta nói chuyện, cuối cùng cũng bật ra tiếng, giọng khàn khàn chát chát như đồ đồng bị rỉ sét: “Chỉ vì tướng mạo ta xấu xí, sợ tiên tử nhìn thấy sợ hãi, nên mới không chủ động bắt chuyện.”

“Người coi ta là hạng người tầm thường chỉ biết nhìn bề ngoài sao!”

Ta mạnh miệng quát lớn với hắn: “Bất kể xấu đẹp, cũng không thay đổi được thái độ của ta đối với ngươi!”

“... Hắc huynh cứ xoay người lại đi, nếu không tiểu Giang Đậu này sẽ không an tâm đâu.”

Giọng Thiên Thanh như thể đang nhin cười.

Thành ra Hắc Vô Thường đành phải tháo cái mũ cao xuống, quay đầu nhìn về phía ta, hơi khom người nói: “Giang Đậu tiên tử, nghe đại danh đã lâu.”

Tới khi hắn ngẩng đầu lên, đúng lúc một cơn gió nhẹ thổi lùa qua, thổi bay mái tóc dài che khuất hai bên má hắn.

“Ồi!” Ta không đành lòng nổi kêu thành tiếng.

Là gương mặt thế này sao!!!

“Xin lỗi, đã hù dọa tiên cô.” Mặt Hắc Vô Thường tối sầm lại, cấp tốc chụp mũ vào đầu.

“Không!” Ta hét to một tiếng, cầm chặt lấy tay của Hắc Vô Thường.

“Tiên quân ca ca, ta, ta không bị hù!” Chỉ tại kích động quá mức, nên ta nói năng có hơi lộn xộn chút: “Ta chỉ không ngờ tướng mạo huynh lại đẹp như vậy!”

“... Không ngờ tiên cô lại bị dung mạo của ta dọa tới nỗi choáng váng.”

Hắc Vô Thường sừng sốt, rồi lập tức cười khỏ như đang tự giễu, cũng như đang áy náy.

“Ta không có...” Ta đang nóng ruột muốn biện giải, thì sức nhớ tới cái bí mật lớn nhất Thiên đình kia.

Thế là đành ngậm miệng lại, quay đầu, lo sợ bất an nhìn sang bên cạnh - Thiên Thanh đang lẳng lặng nhìn bọn ta, thần sắc khó thể đoán ra được gì.

“Khụ khụ, nói chung là, tiên quân rất đẹp trai...” Ta buông tay Hắc Vô Thường ra, làm bộ trấn định ngồi lại ghế: “Tiên quân không cần phải tự coi nhẹ mình.”

“Tiên tử thật tốt bụng.” Hắc Vô Thường chỉ tưởng là ta đang an ủi hắn, mang cái mặt âm thầm quay người lại chèo thuyền tiếp.

Ta chợt cảm thấy trong lòng khó ở vô cùng - tuyệt sắc như vậy, tại sao lại phải che mặt chứ?

Ngoảnh đầu qua len lén liếc Thiên Thanh, hắn đã trở về với cái mặt liệt vạn năm không đổi, tựa như đang suy tư gì đó.

Vượt qua Vong Xuyên, Hắc Vô Thường dẫn chúng ta tới Diêm Vương điện.

Phỏng chừng là nghe tin Thiên Thanh tới đây, nên hẳn là loài yêu quái nào mà người ta có thể nghĩ ra đều đổ xô tới toàn bộ, dọc đường đi đâu đâu cũng gào khóc thảm thiết, còn có người không sợ khó khăn nguy hiểm, không sợ tắc nghẽn giao thông mà ba lần bốn lượt tạt ngang đường, sau đó lắc lắc cái cổ ra sức nhìn về phía bọn ta, lắc mãi như vậy không sợ lắc tới trật khớp sao.

“Có làm tiên tử sợ không?”

Khi ta đang mãi nhìn nhau thân mật với con mắt thứ ba của bò tót quái, thì cuối cùng Hắc Vô Thường cũng hết nhịn nổi.

“Không có không có.” Ta cười hì hì, chỉ vào con mắt trên đỉnh đầu bò tót quái: “Tiên quân ca ca, đó không phải là họ hàng của Nhị Lang thần chứ!”

Bên tai lập tức vang lên tiếng ho khan giả vờ giả vệt của Thiên Thanh.

Da mặt trắng bệch của Hắc Vô Thường hơi ửng hồng, ấp a ấp úng nói: “Tiên tử lại mang Nhị Lang tinh quân ra nói giỡn rồi...”

Thôi thôi, những người này sống trong xã hội dối trá nên chắc là không hiểu đâu.

Ta thật lòng cảm thấy tiên nhân của Minh giới đẹp hơn Thiên giới, trước đây cũng từng xảy ra tình huống tương tự, nhưng mà khi đó chẳng ai tin ta, còn chỉ trích ta dùng lời trái lòng để tăng bốc bản thân khác người.

Ôi, nghệ thuật càng cao siêu thì càng ít người hiểu, thiên tài luôn cô độc.

Hắc Vô Thường chào chúng ta để vào thông báo với Diêm Vương, Nguo Đầu Mã Diện thì giải tán đám đông yêu quái đang xem náo nhiệt, cuối cùng trước đại điện chỉ còn mỗi ta và Thiên Thanh.

“Xin hỏi Giang Đậu tiên tử, thấy tướng mạo của Phương chủ người thế nào?”

Giọng máy móc của Thiên Thanh nhảy xổ ra bất thành linh, mỗi lần hấn đổi sang gọi ta là “Tiên tử”, thì chứng minh lúc đó hấn đang tức giận.

“Đương nhiên rất đẹp rất đẹp.” Ta bật thốt lên không suy nghĩ.

Câu hỏi gì thế này, nếu Phương chủ không đẹp, thì sao Lã Động Tân lại quấy rối cô ấy mấy nghìn năm chứ?

“Tiên tử cho rằng, Hằng Nga trong cung Quảng Hàn bề ngoài thế nào?” Thiên Thanh lại lạnh giọng hỏi.

“Là một trong tứ đại hoa đán được Thiên giới công nhận, diễm lệ quyền rũ không tả nổi.”

Ta đáp không do dự, từ trước tới nay bản tọa luôn một lòng khâm phục gương mặt xinh đẹp của Hằng Nga, đây chính là nhân vật lớn khiến Thiên Bồng Nguyên Soái phải rớt ngựa mà.

“Tiên tử thấy bản thân mình thế nào?” Thiên Thanh vẫn kiên trì theo đuổi.

“... Coi như tạm chấp nhận.” Ta chần chừ một chút, ậm ờ cho qua: “Ngài lấy ta ra so với họ làm gì...”

Thường nghe muốn xem nữ nhân có sức quyền rũ hay không, đầu tiên phải nhìn chất lượng và số lượng người theo đuổi họ. Nhớ năm đó khi Giang Đậu ta vừa mới thăng tiên nhập tịch, cũng từng có mấy vị tiên quân thể hiện tình cảm với ta hoặc trong sáng hoặc trong tối, đáng tiếc sau đó đều chấm dứt không hiểu lý do, những năm gần đây càng suy bại tới nỗi thành một tiêu cô không ai hỏi han.

Chẳng lẽ ta càng lớn càng thoái hóa?

Ta sờ sờ da mặt, khó giải được nghi ngờ trong lòng.

“... Không có chỗ nào bất thường...” Trong cơn mơ màng, ta nghe thấy giọng lầm bầm của Thiên Thanh vắng tới.

Ta tức giận lườm hấn một cái, toàn bộ Thiên đình người bất bình thường nhất chính là người!

“Chẳng hay tiên tử thấy...” Thiên Thanh há miệng định hỏi tiếp, ngay lúc này đã thấy Hắc Vô Thường dẫn theo một người ăn mặc cùng tông với hắn tới, áo trắng quần trắng phối thêm dây xích sắt.

“Tiên tử, đây là Bạch Vô Thường.” Lúc này Hắc Vô Thường đã có kinh nghiệm, lên tiếng giới thiệu với ta trước.

Ta gật đầu mỉm cười, nghĩ thầm Bạch Vô Thường cũng siêu đẹp trai, mặc dù hơi kém Hắc Vô Thường chút đỉnh.

Bạch Vô Thường thấy ánh mắt ta lấp lánh thì rất xấu hổ, thế là hắn cũng bắt chước người anh em của mình bắt đầu lắc tóc che mặt: “Tướng mạo của ta quá mức kinh người, sợ là đã hù dọa tiên tử...”

“Đừng! Đừng!” Ta nhanh tay lẹ chân ngăn hành động thiếu lý trí của hắn lại, cứ lắc tóc kiêu này mãi cổ các ngươi không mỏi sao: “Thật không dám giấu, ta rất ngưỡng mộ hai vị, hai vị có thể ở vị trí công tác không được người ta coi trọng suốt mấy nghìn năm, nghèo hèn không đòi uy vũ bất khuất, quả thực là thần tượng của ta!”

Đây là lời xuất phát từ nội tâm chân thành của ta, tiên Đậu Đũa ta đây là một cọng rau không có bối cảnh, bình thường phải bầm bụng bầm gan nịnh hót bợ đỡ cấp thượng tiên như Thiên Thanh vài câu, nào được thiết diện vô tư như câu hồn sứ giả?

“Không ngờ tiên cô lại hiểu bọn ta như thế!” Bạch Vô Thường dùng ánh mắt nóng bỏng “Tìm được người tri âm” để nhìn ta.

Ta chợt cảm thấy lỗ tai nóng rần lên, cúi đầu cười bẽn lẽn: “Đâu, đâu có... đều là tiên hữu đồng đạo mà.”

“Bạch Vô Thường đã có tin tức của Pháp Lang chưa?” Giọng lạnh như băng của Thiên Thanh đột ngột chen vào, vô cùng không hợp thời.

“Bầm Thánh quân, Vô Thường đã nghe ngóng chung quanh, sau khi Pháp Lang Hương thú đi làm vào Minh giới, đã bị phi tử của Yêu vương bắt đi, hiện đang nhốt trong Bách Lãng phủ.”

Bạch Vô Thường quay sang Thiên Thanh cúi đầu, thái độ cung kính.

Bách Lãng phủ, là phủ đệ sâu nhất của Yêu giới, cũng là cung điện của Yêu vương.

Thiên giới và Yêu giới từ trước tới nay luôn bất hòa, nhìn nhau không vừa mắt, chuyện gì cũng muốn so bì sân si. Hôm nay loại thần thú quý hiếm như Pháp Lang rơi vào tay Yêu vương, chỉ sợ là khó lòng về nhà nhìn mặt chủ.

Thiên Thanh nghe vậy thì cau mày lườm ta, ánh mắt sáng rực như bó đuốc, chiếu tới nỗi trái tim yếu đuối của ta phải rét buốt.

Coi chuyện tốt người làm kìa!

Ta biết hẳn nhất định muốn chửi ta như vậy.

Nghĩ tới vẻ mặt chán nản của Phương chủ, rồi nghĩ tới dáng vẻ ngây thơ của Pháp Lang, mũi ta lại thấy cay cay.

“Lườm cái gì mà lườm!” Con tức xộc lên đầu, ta không muốn giở ra cái mặt cười nịnh với Thiên Thanh nữa, cắn giận cãi lại: “Dù có chết ta cũng sẽ cướp Pháp Lang lại, tới lúc đó muốn giết muốn hấp thì tùy ngài!”

Không có Pháp Lang, sớm muộn gì ta cũng bị đại hình hầu hạ, bị thần tiên chặt hay Yêu vương chém không phải đều bị làm thịt như nhau sao? Mâm Đậu Đũa ta đây siêu thoát rồi!

Vừa dứt lời, chỉ thấy Hắc Bạch Vô Thường đều dùng một loại ánh mắt kinh ngạc mà sợ hãi nhìn ta đăm đăm.

Nhìn gì mà nhìn? Chưa thấy mỹ nữ bao giờ sao? Ta cũng hung hăng trừng lại họ, nói nào ngay mỹ nam mất hồn bực này, ra khỏi U Minh giới rồi khó có cơ hội nhìn thêm.

“... Chắc là Giang Đậu tiên tử bị ba chữ “Bác Lang phủ” hù dọa tới nổi kích động, chứ không phải cố ý mạo phạm Thánh quân, xin Thánh quân vạn lần đừng chấp.”

Hắc Vô Thường rụt rè mở miệng, nhưng là nói với Thiên Thanh.

Ta nghiêng đầu nhìn về phía Thiên Thanh, phát hiện sắc mặt hẳn quả thật có phần khó coi.

Tuy mặt hẳn luôn rất khó coi, nhưng ít ra trước đây sắc mặt cũng bình thường, chứ không đỏ chì nặng trĩu như bây giờ.

Ta nghĩ chắc là do vừa rồi mình thốt ra lời ngỗ nghịch với hẳn. Thiên Thanh là Thánh quân ngang vai ngang vế với Ngọc Đế, có thể nào lại bị một tiểu bối như ta chửi bới? Lòng bắt đầu hối hận, nhưng nhiều hơn chính là làm việc nghĩa không cho phép chùn chân - chửi cũng đã chửi, mắng cũng đã mắng, hẳn muốn xử ta thế nào đây?

Lặng lẽ cụp mi, lệ rung rung vành mắt, chớp mũi cũng đỏ lên.

Bàn tay giấu trong váy dài níu lấy phát trần, hét quán lại quán, hét xoắn lại xoắn.

“Tiên tử...” Dưới bầu không khí yên tĩnh áp suất thấp, giọng ngập ngừng của Hắc Vô Thường vắng tới, mơ hồ mang theo một tia thương tiếc.

“Tiên quân ca ca!” Ta ngẩng phát đầu lên nhìn hẳn, trong mắt sóng sánh nước: “Xin huynh dẫn ta tới Yêu giới đi! Bất cứ giá nào ta cũng phải mang Pháp Lang về!”

Mặt Hắc Vô Thường phùng một cái biến sang màu đỏ, hẳn há miệng muốn nói chuyện, nào ngờ đúng lúc này mặt đã bị tay áo rộng thùng thình che mắt.

“Không được tới Yêu giới.”

Thiên Thanh trầm mặc cả buổi trời, lúc lên tiếng chỉ nói mỗi câu này.

Hắn nghiêng người qua, nhìn ta từ trên cao xuống, trong mắt như có sông băng ngủ say ba ngàn năm.

“... Tại sao không được đi?” Ta cắn môi dưới nhìn hắn, rất không cam lòng. Làm thất lạc Thánh thú của bốn môn là tội lớn, theo môn quy phải bị phạt ba trăm trọng hình, không chết cũng bị lột da mông!

“Tu vi của ngươi quá thấp, tiên khí chưa ổn, không thể tiếp xúc với bất cứ thứ gì ở Ma giới, tránh nhiệm phải tà khí rơi vào đường bất chính.” Thiên Thanh trả lời như lẽ dĩ nhiên.

“Không phải ngài cũng dẫn ta tới Minh giới này sao...” Ta chẹp miệng phản đối.

“Quản sự Minh giới đều là tiên nhân, sao có thể đánh đồng với nơi ô uế như Yêu giới?” Thiên Thanh cười lạnh, lời lẽ cũng rất khinh thường: “Hơn nữa ngươi luôn theo ta, có tà khí nào xâm thân?”

Chẳng lẽ người này quên mất hai tên yêu quái mới bị ném xuống Địa ngục rồi sao? Còn nói gì mà không có tà khí xâm thân, bản tiên cô vừa bị họ đánh cho hộc máu đây này!

Mấy lần ta muốn lên tiếng vật lại, nhưng cuối cùng vẫn phải lặng lẽ nuốt lời chống đối vào lòng.

Không sao hết, Thiên Thanh dễ quên là chuyện tốt, nếu hắn cũng quên luôn chuyện ta nợ hắn một quyền, thì coi như ta lời rồi.

“Thánh quân nói rất đúng, Yêu giới vàng thau lẫn lộn âm hiểm khó dò, dáng vẻ của tiên tử đây có vẻ trải đời chưa sâu, không nên đi thì tốt hơn.”

Hắc Vô Thường tiếp lời, trên khuôn mặt anh tuấn của hắn ngập đầy thành khẩn.

Ta tự nhận mình chưa bao giờ được một mỹ nam quan tâm dịu dàng như thế, trong lòng âm áp, trên mặt chợt thối ra hai rặng mây đỏ: “Đa tạ lòng tốt của tiên quân ca ca, là tiêu tiên chưa suy nghĩ kỹ càng, thật là lỗ mãng.”

Nếu Thiên Thanh không cho ta đi, thì ta cũng chẳng cần đi công khai trước mặt hắn làm gì, quang minh chính đại không được thì ta sẽ lén lút vụng trộm, đánh du kích cũng là một diệu kế cơ mà.

Có lẽ Hắc Vô Thường không ngờ ta sẽ nghe lời, sừng sốt xong, khoe miệng chậm rãi nở ra một nụ cười chao đảo chúng sinh.

Ta càng ngắm càng ngây ngất, càng ngắm càng hạnh phúc, hạnh phúc dâng trào tới nổi ta cũng cong môi cười.

Ôi chao? Sao lại thấy gai gai sống lưng? Là tên nào kéo tay áo bản tiên cô?!

Quay qua nhìn thử, đôi mày kiếm của Thiên Thanh dựng thẳng chọc vào tóc mai, trong mắt không chỉ là thể kỷ băng hà, mà rõ ràng còn là tận thế 2012.

“Tiên tử, phát trần rớt.”

Thiên Thanh tỉnh bơ buông tay áo ta ra, loáng cái đã quay lại với thân phận Thánh quân mặt liệt vô tình.

Ta nhìn theo ánh mắt hấn, lúc này mới phát hiện phát trần đã rớt khỏi tay ta từ lúc nào không hay, nằm im lìm trên mặt đất.

Chậc, thật là sắc đẹp hại người mà.

“Khiến tiên quân ca ca chê cười.”

Ta nhìn Hắc Vô Thường cười thẹn thùng, dùng tư thế nghiêng người hết sức thực nữ, hết sức nhu mì quỳ gối xuống, ưu nhã thông dong nhất phát trần lên.

Sắc mặt Thiên Thanh càng khó coi tợn, hiện tại đã đạt tới trình độ chỉ cần ta liếc hấn một cái, sẽ không cảm lòng được chọn cách tự vẫn liều chết.

Ta cũng không muốn tự ngược mình, thế nên từ đầu chí cuối đều nhìn Hắc Bạch Vô Thường cười tủm tỉm, lòng tự nhủ quả thật sắc đẹp cũng có thể thay cơm.

“Đi!” Thiên Thanh rít qua kẽ răng một câu, rồi quay ngoác người bỏ đi.

Ta tiếp tục cười tủm tỉm mà không nói lời nào, tình nguyện chọn lãng tai.

Đi? Sao có thể đi? Bản tiên cô còn chưa đàm luận mục tiêu phấn đấu lý tưởng nhân sinh với Hắc Vô Thường mà! Tiên quân ca ca, huynh thích kiểu tiên tử nào? Tương lai định sinh mấy con? Nam hay nữ...

“Vút vút.” Áng mây dưới chân ta bỗng dung tự chuyển động, bay vút theo bóng lưng của Thiên Thanh.

Người là đồ lòng dạ hiểm độc, thảo nào lúc trước chịu đổi mây cho ta, hóa ra là cài mật thám nằm vùng!

Ai oán liếc xéo Thiên Thanh, trước khi bị kéo chia xa khỏi U Minh điện, ta lặng lẽ ném cái khăn tự thêu xuống đất.

Trên đó có thêu cách liên lạc và số nhà của ta, không lo Hắc Vô Thường không tìm được.

Đọc đường đi không khí ôn hòa, gió mát phát qua quần áo tóc tai, ta không nhìn nổi sung sướng bèn ngâm nga một bài ca.

“Tiên tử thật cao hứng?” Giọng Thiên Thanh vừa lạnh vừa cứng như đá: “Người còn nhớ chuyện mình làm mất Pháp Lang không?”

“Nhớ rõ.” Ta gật đầu, giọng nhẹ nhàng: “Ta biết mình sẽ bị phạt ba trăm triệu hình.”

Sao lại không cao hứng cho được? Mùa xuân của nữ thanh tiên tao nhã đến rồi. Nhưng tất nhiên ta sẽ không trả lời thật thà như thế, vậy là quá ngốc.

“Có thể cùng Thánh quân tới Yêu giới du lịch, cho dù bị phạt trọng thì cũng là niềm mơ ước tha thiết của rất nhiều tiên tử, tại sao không thể hưng phấn?”

Ta lựa chọn một đáp án có tiềm năng khiến Thiên Thanh hài lòng nhất.

“Sao ngươi biết ta sẽ dẫn ngươi tới Yêu giới?” Thiên Thanh cười nhạo một tiếng.

“Thánh quân phúc hậu thiện lương như vậy, sao có thể cam lòng để Pháp Lang chịu khổ ở Bắc Lãng phủ?” Trình độ vượt mộng ngựa của ta phải nói là vang dội: “Nếu ta không thể tới Yêu giới một mình, thì chỉ còn cách thỉnh Thánh quân pháp lực vô biên xuống núi hộ tống thôi.”

Người trước mặt im lặng cả buổi.

“... Bất kể ra sao, ngươi cũng không được bước chân vào hai giới Yêu Ma.” Thiên Thanh dường như thở dài một hơi: “Chuyện Pháp Lang, ta sẽ nghĩ cách.”

Ta gật đầu cái hiểu cái không, khi nghe tới nửa câu sau, tảng đá to trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

Trong lòng bỗng nhiên xoay chuyển, ta nhanh chóng rút rè dọa lời: “Vậ Minh giới còn có thể quay lại không?”

Người trước mặt đột nhiên dừng chân lại.

“Úi!” Chóp mũi mềm của ta đập lên cái lưng cứng của hắn, đau tới cắn lưỡi.

“... Ngươi thích Hắc Vô Thường.”

Giọng Thiên Thanh vọng tới yếu ớt, không buồn không vui, không có nghi vấn, chỉ có trần thuật.

Tâm sự bị người ta nói trúng, ta chợt cảm thấy mặt mình nóng tới cháy rụi, không thể làm gì hơn là áp a áp úng nói: “Cũng không biết Thánh quân có thể giúp ta làm mai...”

Mới rồi nhìn thái độ của Hắc Bạch Vô Thường với hắn rất kính cẩn, có thể đoán lời của hắn rất có uy, nếu như do hắn bắc cầu, không lo không gặp được Tiên quân ca ca.

Nhưng mà ta chờ lâu thật lâu, vẫn không đợi được câu trả lời của Thiên Thanh.

Ta theo hắn vượt qua Vong Xuyên, bay qua dãy núi trùng điệp, cuối cùng về tới Phương Thảo môn.

Cả quãng đường im phăng phắc.

“Tiểu Giang Đậu.”

Lúc ta nhảy vào trước đại môn, cuối cùng giọng trầm thấp thuần hậu của Thiên Thanh cũng vang lên.

Ta chỉ cảm thấy mặt mũi đều mất hết, chùi khô lệ trên mặt, quay đầu lại nhìn hấn quật cường, cảm hất cao.

“... Tại sao phải thích?”

Hấn đứng trong mây lẳng lẳng nhìn ta, mặt mày tối tăm, dẫn theo một chút phiền muộn khó hiểu.

“Làm một tiên tử đơn thuần không tốt sao?”

Chương 5

Chớp mắt đã tới tháng năm, nhiệt độ không khí từ từ tăng lên, ta cũng từ từ trở nên buồn ngủ.

Ngày hôm đó ta đang say giấc nồng dưới tấm màn phù dung, giữa không trung chợt đáp xuống một con chim giấy, nhẹ nhàng gõ tỉnh ta.

Mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, chim giấy nhỏ vội vàng đứng nghiêm trước mặt ta, giang rộng cánh, hóa thành một tờ giấy vàng chi chít chữ.

“Thiên Thanh tới chỗ Yêu vương đòi Pháp Lang, Yêu vương yêu cầu dùng hai vạn cuốn cổ thư Thương Nam để đổi.”

Rồng bay phượng múa, nét bút mạnh mẽ, trên tờ giấy vàng rõ ràng là hai mươi ba từ viết theo lối chữ thảo.

Hai vạn cuốn sách?

Ta dùng một tiếng bật khỏi giường trúc, cơn buồn ngủ cũng bị hù cho bay sạch.

Chim giấy nhỏ thấy ta đã đọc xong, lả lướt quay người, hóa thành một làn khói trắng, sau đó châm lửa tự thiêu.

Từ khi trở về từ U Minh giới tới nay kể ra đã hơn nửa tháng, vì tội bỏ rơi Pháp Lang mà ta bị Phương chủ phạt tới Ảnh Thanh trai này đóng cửa suy ngẫm.

Ảnh Thanh trai hoang vu vắng vẻ ít dân cư, ta suốt ngày ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, chỉ có thể dựa vào chim giấy nhỏ bay qua bay lại thư từ liên lạc với tiên tử nhà khác để giải sầu. Chim giấy nhỏ vừa tự thiêu lúc này chính là bức thư mà Hắc Vô Thường truyền cho ta, hấn rất quan tâm tới tình hình gần đây của ta, bất cứ lúc nào có tin nóng hỏi về Pháp Lang đều bắt tin cho ta sớm nhất.

Hai vạn cuốn sách...

Theo chim giấy nhỏ tan thành mây khói, mây đen sương mù cũng từ từ ám lên giữa chân mày ta.

Thánh vực Thương Nam, tục truyền ngoài phong phú kỳ hoa dị thảo, còn bí mật tàng trữ hơn mười vạn thư tịch cổ, cuốn nào cuốn nấy đều là hàng hiếm bản giới hạn giá trị liên thành, cũng là tài sản mà Thiên Thanh cưng nhất. Ta đã từng len lén liếc thử vài lần, nhưng đập vào mắt toàn là Phạn Văn lằng nhằng, chẳng thú vị gì.

Chẳng biết Yêu vương giờ chiều sư tử ngoạm đòi gặm hết nhiều sách cổ như thế làm gì? Suy đi tính lại, chỉ e là hấn muốn mượn cơ hội này để làm tới, cho Thiên đình khó ở đây mà.

Ôi, ta thở dài nảo nuốt, lấy tay áo che lên mặt, sa vào suy nghĩ hỗn loạn.

“Tại sao phải thích?”

Ta nhớ lại tình cảnh trước Phương Thảo môn hôm ấy, Thiên Thanh đã hỏi ta như vậy, về mặt kỳ dị.

Ta không rõ tại sao hấn lại hỏi vấn đề này. Hiện nay Thiên giới đã trải qua hơn vạn năm tiến hóa, thời đại gậy đánh uyên ương chia rẽ Ngưu Lang Chức Nữ đã sớm một đi không trở lại. Bây giờ ai còn nói thần tiên không thể động tình nữa? Ai còn nói thần tiên không thể có người yêu nữa? Thiên đình đã quy định rõ ràng, chỉ cần không phải sư đồ đồng môn, hoặc bất kỳ nam nữ tiên nào chưa từng cũng như không có ý định giữ chức vụ quan trọng ở đồng môn, thì đều được kết duyên quang minh chính đại. Đến lúc đó không những được hưởng ba mươi sáu ngày nghỉ tân hôn, mà Ngọc Hoàng đại đế còn đích thân tặng cho một bao lì xì tiền chúc mừng!

Ngẫm lại một lúc, ta đột nhiên sáng tỏ - phỏng chừng câu hỏi đầy đủ của Thiên Thanh chính là “Tại sao phải thích Hắc Vô Thường”!

Thượng tiên cỡ như Thiên Thanh đều được đông đảo tiên nữ nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa, đầy tuốt lên tận mây xanh, lại phải tro mắt nhìn ta không rung động với sức quyến rũ của hấn, còn ngay trước mặt hấn mắt đi mà lại với tiên quân thấp kém, bề ngoài bị người đời lên án như Hắc Vô Thường, thành ra trong lòng hấn khó tránh khỏi tổn thương. Mặc dù không có ý gì với ta, nhưng vẫn khó chịu với tình yêu say đắm của ta, bởi vì hấn ước gì toàn bộ tiên nữ ở Thiên đình đều thích hấn cả.

Thiên Thanh quân à, không phải ta nói người đâu, nhưng người đúng là một tên mắc bệnh ngôi sao giai đoạn cuối rồi!

Ta chợt nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt Thiên Thanh.

Khi đó ta mới vào tiên tịch chưa bao lâu, tiên khí chưa ổn tiên vị chưa ngay, suốt ngày lẽ đẽo sau môn Phương chủ chuyên tâm tu luyện. Vào một ngày xấu trời kia, ta tới phủ của Phương chủ xin tâm quyết, lại thấy một tiên tử váy áo bay bay che mặt lao ra từ cửa son, lệ chảy như hoa lê trong mưa, thật là khiến người ta xót xa.

“Chậc chậc, lại ngộ thương thêm một người.” Phương chủ bước ra ngay sau đó, mặt đầy vẻ thương tiếc, thì thào than thở: “Người này lại gây thêm một tội nghiệt.”

Về sau ta biết được, đó là tiên tử thứ mười trong Phương Thảo môn, vì mãi ngắm Thiên Thanh mà làm lỡ thời gian cho Pháp Lang ăn, “Ba mỹ nhân trong môn” là Mẫu Đơn, Hoa Đào, và Hoa Sen tiên tử đều sớm thất bại, tiên tử thứ chín là Ngọc Lan tiên đến nay còn đang bị giam trong Ảnh Thanh trai!

“Chẳng biết Thánh quân đẹp cỡ nào?” Mà lại khiến cho nhiều tỷ muội như hoa như ngọc phải si mê ngơ ngác như thế, ta giương đôi mắt trông mong nhìn về phía Phương chủ, trong lòng dạt dào chờ mong: “Có thể cho muội xem tranh tỷ không?”

“Chỉ sợ muội xem xong lại luôn mồm la hét muốn té xỉu.” Phương chủ liếc ta như cười như không: “Đã chuẩn bị tim trước chưa.”

“Đừng lo đừng lo, tim muội khỏe lắm.” Ta nhìn Phương chủ vỗ vỗ ngực: “Cho dù có nhảy ra ngoài, muội cũng đủ sức nhặt lên nhét lại.”

Phương chủ phì cười, trừng mắt nhìn ta phong tình vạn chủng, rồi quay lưng đi lấy tranh.

Thế là từ giây phút đó ta đã được diện kiến dung nhan của Thiên Thanh thánh quân đệ nhất mỹ nam Thiên đình, nổi tiếng gập thân sát thân gập phật giết phật trong truyền thuyết.

Hết như tiên đoán của Phương chủ, ta la hét, ta té xỉu.

Bởi vì ta chưa kịp thờ, mà hơi đã tắt.

Bất kể Phương chủ có thôi phòng chiến tích vĩ đại về cái mặt đẹp của Thiên Thanh tới mức nào, tới tận lúc về, ta cũng có một niềm tin vững chắc rằng cô ấy đang nói giỡn với ta.

Mặt mũi của người trong bức tranh đó khó ưa không tưởng nổi, sao lại là đối tượng được đông đảo tỷ muội ái mộ chứ? Nhan sắc ma chê quỷ hờn kinh hoàng thiên địa như vậy, chỉ sợ mằm Đậu Đũa ta liếc mắt một cái đã học ba lít máu thất cổ tự vẫn, lẽ nào mắt tất cả mọi người đều mù hết rồi sao?

Để nghiệm chứng quan điểm của bản thân, để đề phòng bị Phương chủ ác ý trêu ghẹo, ta dứt khoát cầm bức họa kia đi, định bụng tìm sư tỷ Thiên Giáng tận mắt kiểm chứng.

Chân thân của Thiên Giáng là cốc diêu tử, đệ tử trong tộc trải rộng cả vũ trụ, bởi vậy tỷ ấy cũng là người nhạy tin tức nhất trong số các tỷ muội trong môn. Đối với tiểu tiên mới dẫn thân vào con đường nghệ thuật tao nhã như ta, tỷ ấy rất quan tâm chăm sóc, thường chỉ điểm ta phải làm bộ làm tịch thế nào mới có thể giả bộ ra khuôn ra mẫu.

À, quên chú thích thêm, cốc diêu tử chính là cỏ đuôi chồn, nhưng mọi người giá nào cũng không được gọi bằng cái tên này, nếu không sư tỷ sẽ cụt hứng.

Nữ thanh tiên theo trường phái tao nhã đều là tiên thanh lịch, tên càng mập mờ càng tốt. Ví như Hồng sư tử, không ai được gọi thẳng chân thân của tử ấy là cây tỏi trời, mà phải gọi là Mạn Châu Sa Hoa. Nếu như bất cẩn kêu thành biệt danh khác là - con gián hoa, thì chúc mừng ngươi, hết cứu rồi, cứ ngồi yên chờ bị độc chết đi.

Ngơ ngác thơ thần đi tới giữa chừng, ta mới sực phát hiện ra mình đi nhầm vào một môi trường xa lạ.

Cây tử đằng khổng lồ chéch xuống từ phía chân trời, dây leo màu tro uốn quanh như giao long, đóa hoa xanh tím lóng lánh như mây tía nở rộ khắp bầu trời, tựa như dải lụa gấm xinh đẹp tuyệt trần, ngang ngược chặn mất lối đi của ta.

Đối diện với bức tường đặc biệt như vậy, lòng ta có hơi giằng xé, thoáng cái ngây ra tại chỗ: Quay ngược lại? Hay xông vào thám hiểm?

Suy nghĩ một chút, rốt cuộc ta cũng cảm vén cành hoa chi chít gai lên.

Ta không sợ chết, hôm nay ta đã thành tiên, sao lại dễ chết được.

Dạt dây leo ra, trước mắt tức khắc xuất hiện một bức tranh tuyệt mỹ - một nam một nữ đang nhìn nhau ẩn ý đưa tình.

Nam tử quay lưng về phía ta, mặc dù không thấy được tướng mạo, nhưng bộ thanh bào lại rất chi là phong lưu lỗi lạc. Nữ tử mặc tử y hoa phục, dung nhan có thể nói là tuyệt sắc.

Ta nhận ra cô ấy, đó là tiên tử Uất Kim Hương gốc ngoại quốc, hiện nay trên dưới Thiên đình đang mở rộng giao lưu văn hóa với nước ngoài, còn cô ấy thì đảm nhiệm chức đặc phái viên của Hà Lan, tuổi trẻ xinh đẹp một bước lên mây, là người tâm phúc danh tiếng lẫy lừng. Tháng trước Phương chủ còn mời cô ấy tới tuyên truyền, ta phải gian khổ cầu xin mới giành được một vé VIP!

Còn chưa xem được bao lâu, kịch bản đã xảy ra tình huống bất ngờ - Tiên tử Uất Kim Hương đang cười mỉm chi, chẳng biết nghe nam tử thanh y nói cái gì, lông mi chớp lên một cái, rơi lệ.

Dáng vẻ Hoa tiên thật là làm cho người ta yêu thương, nhưng nam tử thanh y lại chẳng thèm than thở tiếng nào, bóng lưng vẫn kiên cố bất động.

Khóc hồi lâu, Hoa tiên có lẽ cũng nóng nảy tới mức đánh liêu, thò tay muốn chụp tay áo nam tử, nào ngờ nam tử thanh y lại hất tay cô ra không chút nề tình.

Hoa tiên lặng người, lệ rơi lã chã mở miệng nói mấy câu, sắc mặt đỏ bừng.

Nam tử thanh y trầm mặc một lúc, rồi chậm rãi lắc đầu, thái độ kiên quyết.

Hoa tiên hình như vẫn chưa từ bỏ ý định, nói thêm vài câu nữa, sắc mặt khản trương, bắt đầu có triệu chứng bệnh tâm thần.

Lúc này nam tử thanh y dứt khoát quay đầu đi không nhìn cô nữa, thái độ lạnh nhạt.

Cuối cùng Hoa tiên đã hoàn toàn sụp đổ, quay vụt người đi, nuốt lệ đau thương bỏ chạy mất dạng.

Chậc, cuộc đời bất hạnh, khóc tới nổi nước mũi chảy hết vào miệng rồi.

Ta còn xem chưa đã, thâm chắc lưỡi cảm thán trong lòng, không biết là vị tiên quân anh tuấn thần võ cỡ nào, mà có thể khiến Uất Kim Hương tiên tử vút bỏ hình tượng như thế?

Và sau đó, nam tử thanh y xoay người lại đối mặt với ta.

Bất hạnh lập tức biến thành thảm họa bi kịch.

Ta xin thề, ngay khoảnh khắc đó trong lòng ta đã rống lên bản hùng ca chói tai đủ để giật sập toàn bộ Thiên đình.

Một nhân vật xấu thảm họa chỉ có thể xuất hiện trên tranh vẽ, lại không chào không hỏi bất thình lình đập thẳng vào mắt người, thử hỏi ai có thể không khiếp đảm? Ai có thể không hãi hùng?

Loại cảm giác rối loạn, hoài nghi mình có phải đang rơi vào cơn ác mộng khủng khiếp hay không này, quả thật khiến người ta luống cuống tay chân sống lưng lạnh buốt.

Chẳng qua giật mình thì giật mình, sợ hãi thì sợ hãi, tuy hồn đã bị hù cho chạy trốn hết, nhưng ta vẫn nhớ rõ Quan Thế Âm Bồ Tát từng dạy rằng, chúng sinh đều bình đẳng. Không phân sang hèn, không bàn xấu đẹp, cũng không thể vì người ta xấu mà kỳ thị được.

Thế là ta bèn lặng lẽ cất tiếng hét chói tai về bao tử.

Suy cho cùng ta vẫn là một tiên tử có lý trí.

Trong ấn tượng của ta, vào lần gặp mặt đầu tiên, Thiên Thanh cứ thế đã khiến ta nín nghẹn tới độ xuất huyết nội tạng.

Chậc, thôi vậy, người lương thiện luôn rất dễ bị tổn thương, ta hiểu mà.

Bởi vì cảm giác sợ hãi đối với tướng mạo của Thiên Thanh quá kinh hồn bạt vía, nên chuyện xảy ra sau đó ta đã không còn nhớ rõ.

Có lẽ hẳn đã hỏi ta vài vấn đề, có lẽ ta cũng chờ dẫn trả lời vài câu.

Sau đó hẳn phẩy phẩy tay áo, loại bỏ bức tường hoa tử đằng che rợp cả bầu trời, dẫn ta tới nơi ở của Thiên Giáng.

Tuy bề ngoài thảm họa, nhưng hẳn đối xử với ta cũng tính là ôn hòa, chắc là không phải người xấu.

Chẳng qua thứ khiến ký ức của ta vẫn còn mới mẻ chính là, sau khi Thiên Giáng biết hai ta vô tình gặp nhau, lập tức nghiêm túc tra khảo ta có phải đã sinh ra hoang tưởng tươi đẹp gì với Thiên Thanh hay không.

“Đậu nhi ngoan à, muội có từng nghĩ tới chuyện làm thê tử của Thánh quân, cùng đứng sòng vai với ngài ấy trên Thiên đình chưa?”

Sao nghĩ nổi! Ai muốn đứng chung với cái tên chỉ nhìn một cái đã đủ khiến người ta gặp ác mộng này chứ? Trừ phi là chê bản thân sống quá chán rồi.

“Đậu nhi ngoan, muội đừng im lặng, có thật là muội không có chút xú suy nghĩ nào với Thiên Thanh quân không?”

Có, ta suy nghĩ đã làm tiên thì phải làm cho dễ coi, ngàn vạn lần không thể xấu tới trình độ như thế. Cho dù là trời sinh thì cũng không được, đây không phải là hại người mất ngủ sao, phải nhanh nhanh phẫu thuật thẩm mỹ cứu vớt khuyết điểm đi thôi.

“Đậu nhi à, muội nghe sư tử nói nè, nhất định đừng mơ tưởng tới Thánh quân đại nhân, cả thiên giới người yêu thầm ngài ấy không tới mười vạn cũng cỡ tám vạn, tính ra đệ tử trong môn chúng ta cũng không dưới mấy trăm người vương vào, nam nữ đều có, muội không có phần thắng đâu, muội cũng biết Mẫu Đơn...”

“Sư tử!” Đê tránh cho lỡ tai bị đầu độc tiếp, ta đành phải phá vỡ dáng vẻ trầm mặc tao nhã: “Sư tử đừng lo, trong lòng muội với tử đều biết rõ, muội với Thánh quân quả thực khác nhau một trời một vực, lấy đâu ra suy nghĩ này nọ được?”

Ta là áng mây xa vời phía chân trời, còn Thiên Thanh chỉ là bùn nhão dưới chân, nào xứng đôi đâu.

Vẻ mặt ta thành khẩn, lời lẽ phát ra từ tim phổi, khiến Thiển Giáng phải tin tưởng ta tuyệt đối.

“Muội rất thức thời.” Sắc mặt tử ấy dịu lại, chân mày giãn ra, dần dần trở nên thanh thản.

“... Chẳng biết sư tử thấy, tướng mạo của Thiên Thanh quân ra sao?”

Lưỡng lự nửa ngày, cuối cùng ta vẫn thốt ra nghi vấn trong lòng.

“Tướng mạo sao á hả?” Chỉ nghe một tiếng cười nhạo vang lên, Thiển Giáng nhìn ta như nhìn đồ ngớ ngẩn: “Thân là người đứng đầu GODFIVE, thành viên câu lạc bộ hâm mộ tính ra phải hơn trăm vạn, có gan cự tuyệt lời cầu hôn của Ngũ tử muội trong Thất tiên nữ, ngay cả Tây Vương Mẫu muốn mời ngài ấy ăn cơm cũng phải xếp hàng hẹn trước, muội nói coi tướng mạo của ngài ấy sao đây?”

Thế là ta trầm mặc, rơi xuống sâu thật sâu.

Đó là lần đầu tiên ta ý thức được, thẩm mỹ quan của mọi người trên Thiên đình, bị hỏng.

“Phạch phạch.”

Lại một con chim giấy đáp xuống trước mặt ta, dùng miệng gõ gõ lên trán ta.

Ta giật mình tỉnh khỏi cơn hồi tưởng, tò mò bắt con chim giấy tới trước mặt mình - chẳng biết lần này là vị thần tiên nào nhớ tới ta đây?

Chim giấy nhỏ cao ngạo ngóc đầu, xoay người đủng đỉnh giang cánh chim, lập tức kim quang chói lòa không giống bình thường bắn ra bốn phía, chói tới độ mắt ta không mở nổi, gần như té xỉu.

“Tên Nhị Lang Thần đáng chết, không thể dùng cách bình thường truyền tin được sao?!” Ta che hai mắt giữa giữa, miệng oán hận chửi bới.

Thần tiên xe xua thích làm dáng kiêu này, chỉ có mỗi tên Nhị Lang thiên quân xấu ngang cấp với Thiên Thanh, tên thiên quân này bị cuồng màu vàng, còn luôn luôn bắt hòa với ta, nên mới nhân cơ hội này chọc ghẹo ta.

Cần gì phải khổ thế chứ? Một vị thượng tiên có “Dòng dõi quý tộc” như người, cần gì phải mất giá làm khó một tiểu tiên cấp thấp như ta chứ?

Chậc, hội viên của tổ chức GODFIVE tà ác này cũng thật đáng thương, không phải mặt liệt thì cũng là não liệt, thật không biết kiếp trước đã tạo nghiệt gì.

Đạo kim quang kia giờ nhanh múa vuốt ước chừng mười giây đồng hồ, cuối cùng dần dần tiêu vong.

Ta hậm hực lấy hai tay ra, liếc trắng mắt về phía con chim giấy, đột nhiên giật bắn.

“Ngọc Đế hạ lệnh phạt người một trăm trọng hình, cấp tốc tìm người xin xỏ đi.”

Trên mẫu giấy vàng óng cực kỳ chói mắt, chỉ viết một hàng chữ nhỏ nhỏ như thế.

Ta đột nhiên cảm thấy đất bằng nổi sóng, vạn tiễn xuyên tim.

Theo pháp luật của Thiên đình mà nói, ta để lạc Pháp Lang, cũng sánh ngang với tội “Bỏ rơi nhiệm vụ”, đúng là có khả năng bị xử trọng hình.

Có điều chúng tiên đều biết, thật ra luật này có rất nhiều khe hở có thể chui. Trong “Thiên đình hình pháp” viết rõ: “Đối với người phạm tội bỏ rơi nhiệm vụ, một, xử giam giữ sáu mươi ngày, hai, nếu tình tiết đặc biệt nghiêm trọng, xử ba trăm trọng hình, cùng với giam giữ nhiều nhất bảy trăm năm trở xuống.”

Nói tới nói lui, mức hình phạt nào, xử tội bao lớn đều dựa cả vào một câu nói của quản sự. Tuy nói Pháp Lang là thánh thú quý hiếm, nhưng cũng không phải là nguồn tài nguyên không thể tái sinh. Thành ra lúc ta tạ tội với Phương chủ, ngoài tiếc hận ra, ta cũng không đến nỗi đau khổ tột cùng (Chủ yếu là Thiên Thanh đã chủ động tặng hai con nữa cho Phương chủ.)

Ta nhớ khi đó Phương chủ cũng chỉ cảm thán một câu nhỏ nhỏ, sau đó hạ lệnh cấm cửa ta ba mươi ngày làm khiển trách.

Ai sáng suốt đều biết, cô ấy chỉ phạt cảnh cáo, trong đầu hoàn toàn không có ý trách tội ta.

Trong lòng ta dào dạt vui mừng, cứ tưởng chuyện này cứ thế trôi vào quên lãng, còn ngày ngày ngóng trông khi cảm xúc kết thúc ta có thể đi tìm Hắc Vô Thường ca ca, vậy mà! Vậy mà! Vậy mà tại sao chuyện này lại tới tai Ngọc Đế? Còn bị xử ở mức “Tình tiết đặc biệt nghiêm trọng”?

Bồ Đề lão tổ ơi, bản tiên cô thật sự còn oan hơn cả Đậu Nga!

Ta ngỡ ngác suy nghĩ một hồi, rồi quay đầu nhìn lại con chim giấy vừa tự thiêu bỏ mình, nào ngờ lại phát hiện nó hóa thành một đóa hoa bằng vàng nhỏ nhỏ, nằm lặng lẽ trên váy ta.

Tên làm dáng này!

Ta rửa thềm Nhị Lang thần một câu, nhưng vẫn thò tay bỏ đóa hoa vào trong tay áo.

Vật so với chủ không biết còn đẹp hơn gấp bao nhiêu lần, ta đây là một tiên tử lòng dạ bao la chí hướng cao xa, đương nhiên phải làm biển rộng chứa đựng trăm sông rồi.

Bước ra khỏi Ảnh Thanh trai, đích nhắm duy nhất của ta chính là U Lan Huyền cốc, chỗ ở của Phương chủ.

Một là muốn xác nhận với Phương chủ chuyện hình tượng có thật hay không, hai là nếu như Ngọc Đế muốn dùng gậy gộc đánh ta thật, thì ta cũng có thể tìm Phương chủ xin giúp đỡ.

Phong cảnh trên đường đi tươi tốt xinh đẹp, mây nhạt gió lành, ta vừa đi vừa thăm hạ quyết tâm: Nhất định phải mau chóng tìm lại thân thể và ký ức của mình, tranh thủ sớm ngày đoàn tụ với tổ chức! Tiên đồ hiểm ác đáng sợ khó dò, một bé gái mồ côi không nơi nương tựa ta đây nào có bản lĩnh bảo vệ bản thân an toàn? Chỉ có ôm một cái bắp đùi vừa to vừa chắc mới là thượng sách!

Tuy Thiên Thanh là một ứng cử viên bắp đùi sáng giá, nhưng hẳn thật tình quá xấu, ta tình nguyện nghèo túng cũng không muốn nhìn mặt hắn nịnh hót mỗi ngày đâu.

Giang Đậu ta đây, suy cho cùng vẫn là một vị tiên tao nhã có cốt khí.

Khi đến U Lan Huyền cốc, tiên đồng lại nói Phương chủ không ở nhà, nửa canh giờ trước đã bị Ngọc Đế mời đi uống trà.

Ta vừa nghe hai chữ “Uống trà”, nhất thời tay chân luỳnh quỳnh cả người lạnh lẽo - lẽ nào Ngọc Đế muốn trị Phương chủ tội “Bao che”? Xong rồi, cây đại thụ duy nhất ta có thể chống lưng nay đã vinh quang sụp đổ.

“Chuyển phát nhanh tốc hành đây!” Một tiếng hét chói tai vang lên, sau đó một con chim đại bàng lục sắc vỗ cánh phành phạch gào thét lướt qua, ném một túi giấy xuống, sau đó bay thẳng đi.

“Còn dám nói tốc hành, bây giờ đã trễ hai ngày rồi.” Tiên đồng nhặt túi giấy dưới đất lên, mặt mang phần uất.

Hắn mở túi giấy, trong túi rơi ra một cuốn sách và một tờ quảng cáo.

Cuốn sách này ta rất quen, là tạp chí lá cải cực ăn khách “Nhị Tuân San”, ảnh bìa của kỳ mới nhất là “Đông Vĩnh và Thất tiên nữ tới Tây Thiên hưởng tuần trăng mật”, bên dưới giật tít “Quá Ưc đại ốc có người làm chứng, Hằng Nga bị nghi đã lấy chồng.”

Tiên đồng cặp tóc lật tới trang của Hằng Nga, đọc say sưa.

Ta lia tâm nhìn sang tờ quảng cáo bị hất hủi, trong lòng lóe sáng, khoe miệng cong lên.

Chương 6

Tiên tử nè, cô muốn tới Yêu giới hả?”

Trước cửa công ty du lịch Hữu Nghị Thiên đình, có một tiên nữ áo vàng cười mỉm chi bắt chuyện với ta.

“... Ờ ờ.”

Ta đáp bừa, nhìn bốn phía mà thấp thỏm trong lòng, sợ bị người ta nhận ra.

“Nhìn tiên tử đây cũng có chút tiền đồ đấy.” Nữ tử áo vàng lấy tay ngọc che miệng cười duyên, dung nhan đặc biệt xinh đẹp: “Chẳng lẽ là đi vì Yêu vương?”

“Làm sao cô biết?” Ta thất kinh, quay vụt đầu nhìn kỹ người trước mắt - chẳng lẽ là mật thám Thiên đình phái tới?!

“Tiên tử cần gì hoảng hốt như vậy.” Tiên nữ áo vàng cười như đúng rồi, mặt sắc mùi miệt thị kiêu “Chỉ bằng chút chuyện hư hỏng này của người sao ta lại không biết”.

“Thật ra...” Ta ngập ngừng một chút, đang muốn giải thích, lại nghe tiên tử áo vàng ngắt ngang: “Không nói dối tiên tử, hôm nay du khách tham gia chuyến du lịch ba ngày tới Yêu giới này, hễ là nữ tử tuổi thanh xuân thì hơn phân nửa là đi vì Yêu vương. Yêu vương mỹ danh vang dội, nhiều tiên tử ma đầu đều mong chờ hy vọng có thể gặp mặt Yêu vương một lần, sau đó phát sinh thêm chút chuyện gì đó, hay nhất là có thể được ngài ấy đưa vào trong cung điện, không phải sao?”

Hóa ra tiên tử áo vàng muốn nói cái này, ta bất giác thở ra một hơi dài thượt.

Có điều vừa nghĩ tới chuyện cô ta coi ta là hạng dung chi tục phần nông cạn, trong lòng lại có chút sàu khổ.

“Tiên tử lo nhiều quá rồi.” Tiên tử áo vàng thấy mặt ta ửng đỏ, giọng dần dịu xuống, mang theo trấn an: “Hiện nay hai giới Tiên Yêu đã khánh thành cầu lớn vượt biển, Thiên đình cũng đặc biệt phái đại sứ tới Yêu giới, chúng ta tới Yêu giới tham quan một vòng cũng không coi là chuyện lớn, ai mà không thích đi du lịch chứ? Lần trước Điện Mẫu từ Yêu giới về, không phải còn viết bài Du Ký đăng trên tờ “Chân lý Thiên đình” sao? Bên Quảng Thụ tiên tử còn khen hết lời ấy chứ!”

Ta vẫn còn nhớ bài Du Ký đó, tiêu đề là “Trải nghiệm bản thân về chất lượng mỹ nam tử của hai giới Tiên Yêu”. Bài này vừa ra lò, rất nhiều tỷ muội tiên gia đều hướng tâm hồn thiếu nữ tới Yêu giới. Thiên Lôi hết sức phẫn nộ, ép uổng Điện Mẫu viết hai bài liên tiếp “Hoa đại không bằng chồng nhà”, “Ai dám nói trượng phu ta không tốt”, phát hành rộng khắp, lúc này mới hơi dẹp yên được phong ba.

Thê là ta gật đầu vâng dạ, hạ quyết tâm trong lòng, móc tiền túi ra: “Làm phiền cô đăng ký giúp ta, ta muốn đặt chuyến du lịch Yêu giới ba ngày gần nhất, càng nhanh càng tốt.”

“Được lắm, đoàn tham quan gần nhất lát nữa sẽ xuất phát, vừa hay còn một chỗ, tiên tử may mắn lắm đấy.” Tiên tử áo vàng cười tùm tùm ngồi lại quây, kéo ngăn tủ ra cúi đầu viết vé.

“Ba ngày hai đêm vé bay khứ hồi, bao ăn ở, có bảo hiểm, chi phí tổng cộng là một vạn năm ngàn đồng.”

“Bộp” một tiếng, ngón tay ngọc mảnh dẻ đi kèm với tờ giấy trắng rơi bộp trước mặt ta: “Tiên tử trả tiền mặt hay cà thẻ?”

“Không phải ba ngàn đồng sao?!” Ta cảm thấy đầu mình ong lên một tiếng, vội vàng đẩy tờ quảng cáo trong tay áo tới, giọng bất bình: “Rõ ràng mấy người viết trong quảng cáo là ba ngàn đồng, ba ngàn đồng!”

Tờ quảng cáo này là ta thó được từ chỗ tiên đồng của Phương chủ, trên đó viết rành rành “Mùa xuân bùng nổ với đợt giảm giá siêu hấp dẫn, một chuyến du lịch ba ngày tới Yêu giới chỉ mất ba ngàn đồng, bạn còn chờ gì nữa?”

Lời lẽ với giá cả có tác động xúi giục như vậy, khiến ta chạy ngay về phòng gom kho bạc nhỏ của mình phóng vội tới “Công ty du lịch Hữu Nghị Thiên đình” này. Nếu Thiên Thanh không cho ta tới Yêu giới, Hắc Vô Thường cũng không có khả năng dẫn ta đi, vậy ta chỉ còn cách tự lực cánh sinh đi một mình thôi.

Ta không thể bó tay chịu trôi ngòi yên chờ chết, càng không thể liên lụy tới Phương chủ vô tội, cây bất động ta hoạt động, núi không đi ta tự tới.

“À, cái này sao.” Tiên nữ áo vàng liếc sơ qua tờ quảng cáo, rồi thờ ơ rút đầu về: “Đó là giá mùa ế khách, hiện tại Yêu vương đã xuất quan giải sầu, du lịch tới Yêu giới đang vào mùa đắt khách, tất nhiên giá cả cũng phải tăng gấp năm lần.”

Ta chỉ cảm thấy máu trào ùn ùn lên não, thiếu chút nữa đã nghẹt thở tắt mạch máu.

“... Các, các người đúng là đồ lừa đảo!” Ta chỉ thẳng lên tấm biển “Kinh doanh trung thực bảo đảm uy tín” mà tóc gáy chổng ngược hết lên, tức tới nỗi run bần bật.

“Cuối cùng tiên tử muốn đi hay không đây.” Tiên tử áo vàng thoát cái đôi thái độ, lật mặt y chang lật sách, âm u tới đáng sợ: “Nói tóm lại khắp Thiên đình này công ty cung cấp dịch vụ du lịch tới Yêu giới chỉ có mỗi nhà ta đây thôi, cũng đâu có ai bắt trời cô tới đây!”

Ôi, độc quyền hại khổ dân đen mà!

Cùng đường, hết cách, ta đành phải bám bụng móc đóa hoa bằng vàng nguyên chất của Nhị Lang thần ra làm đồ thế chấp, ráng lắm chắc cũng cầm được một vạn năm ngàn đồng.

“Đóa hoa hồng vàng này nhìn rất hiếm.” Tiên nữ áo vàng vừa nhìn đóa hoa vàng nhỏ vừa cười hết sức đắc chí: “Cánh hoa được đẽo bằng vàng 24K thượng cổ, nhị hoa là kim cương bát tâm bát tiền⁽¹⁾ hết sức hoàn mỹ, kỹ thuật khắc mài đỉnh cao, nhất định có thể bán ra giá cao.”

Ta rầu rĩ cầm trong tay cái mũ trắng in dòng chữ “Hãng du lịch Hữu Nghị, sự lựa chọn chất lượng nhất”, mà thấy lòng mình chết lặng.

Nói là bay khứ hồi, cùng lắm là dùng một đám mây bụi to dùng chất lượng kém để kéo mọi người đi, tốc độ thậm chí còn không bằng ba phần tiểu Ba nhà ta.

“Còn chưa biết phải bay tới năm tháng nào nữa đây?” Trong lòng ta có chuyện, nên đứng ngồi cũng không yên.

“Vị tiên tử này vội tới Yêu giới làm à?” Một thiếu nữ thanh y ngồi bên cạnh quay qua ta cười ngọt ngào.

Cô ta rất đẹp, chẳng qua là miệng hơi rộng chút, môi mọng mọng cong, có thể nói là gợi cảm.

“Ta có chuyện rất gấp rất gấp phải tới Bác Lãng phủ.” Trong mây vô cùng oi bức nóng nực, ta vừa cầm khăn chùi mồ hôi, vừa gượng gạo trả lời thiếu nữ thanh y.

“Hóa ra là Bác Lãng phủ.” Con người của thiếu nữ đảo vòng, tròn mắt trắng ánh lên màu xanh thẳm: “Chẳng lẽ tiên tử không biết, thật ra Bác Lãng phủ không nằm trong Yêu giới sao?”

“Có chuyện này hả?” Ta dừng động tác lại, giật mình nhìn qua cô ta.

“Khoan nói tới phương hướng cụ thể, Bác Lãng phủ là cấm địa tối tăm u ám nhất Yêu giới, sao lại mở cửa cho người ngoài tham quan chứ?” Thiếu nữ thanh

y nhìn ta lắc đầu chắc lưỡi, như đang thở than ta suy nghĩ quá đơn giản: “Nếu cô muốn tới Bắc Lãng phủ, sao lại tham gia đoàn tham quan Yêu giới này?”

“Là tiên tử áo vàng nói...” Mồ hôi lạnh chạy dọc theo trán nhỏ giọt xuống, ta đầu thế nào nói toạc ra cho cô ta biết, thật ra ta căn bản không biết tới Yêu giới bằng cách nào?

Nghĩ lại cũng lạ, từ lúc ta thăng tiên tới nay, đúng là chưa lên rời khỏi Thiên đình lần nào.

Cho dù thỉnh thoảng trong đầu cũng trỗi dậy ý định ra ngoài du ngoạn, nhưng lần nào cũng bị mấy chuyện vặt vặt xuất cật đứt ngang xương.

“Tiên tử áo vàng?” Thiếu nữ thanh y cười nhạt một tiếng, dẫu cái môi đầy: “Đồ tiên bàn tính đó, để kiếm tiền mà người chết cũng nói cho sống dậy được, sao tiên tử lại đi tin lời cô ta?”

Tiên bàn tính? Ngay cả bàn tính cũng có thể thành tiên?

Ta ngần ngợ, lập tức nghĩ tới bản thân cũng là một tiên Đậu Đũa, rõ là chó chê mèo lắm lông.

“Ta khuyên cô nên xuống mây sớm đi, Bắc Lãng phủ nằm trên vùng biên giới giữa hai giới Tiên Yêu, cô càng bay tiếp thì càng xa trạm thôi.” Thiếu nữ thanh y nhìn xuống dưới mây, thì thâm trong miệng.

“Cái này...” Ta nhìn dãy núi xanh nối dài dưới chân, sắc mặt bối rối: “Ta một thân một mình, lại không phân biệt được phương hướng, hơn nữa ta cũng không có can đảm tách khỏi đoàn một mình...”

“Có thể.” Thiếu nữ thanh y sải một bước dài, dí mặt tới trước mặt ta, nét mặt nghiêm túc.

“Thật sự không thể.” Ta bị cái mặt đột ngột phóng to của cô ta làm hết hồn, bất giác lùi lại một bước.

“Thật sự có thể.” Thiếu nữ thanh y nói với ta câu này xong, trên mặt lộ ra một nụ cười quái dị.

Chưa đợi ta suy nghĩ kỹ xem nụ cười này có ý nghĩa gì, đã thấy một cái chân to đạp xuống như Thái Sơn đè đầu.

Bốp!

Cứ thế, ta bị thiếu nữ thanh y đạp khỏi đám mây.

Trước khi rơi tự do xuống đời cỏ với một tư thế xinh đẹp tuyệt mỹ, rốt cuộc ta đã nhớ ra, thiếu nữ thanh y đó là ếch tiên đã yêu thầm Thiên Thanh nhiều năm.

Ếch già ngàn năm, thảo nào lực đạp của bắp đùi lại bá đạo như thế!

Đội theo cái đầu đầy đất bò khỏi đồng cỏ xanh, ta vội vàng móc trong tay áo ra một cái kính thủy tinh soi mặt.

Không có vết xước? Không có máu bầm?

Tuy ở đây tạm thời không có ai nhìn, nhưng thân là nữ thanh tiên tao nhã nhất định phải chú ý dung nhan mọi lúc mọi nơi.

Ai biết được nửa kia trong số mạng có bất thình lình từ trên trời giáng xuống không chứ? Nói nào ngay rẽ ngoặt gặp tình yêu mà.

Chưa đợi ta kiểm tra xong, chợt nghe “Bịch” một tiếng, một bóng đen nện thẳng xuống trước mặt ta.

Lẽ nào Nguyệt lão nghe được lời cầu xin của ta, đưa Hắc Vô Thường ca ca xuyên thời không đến đây cứu ta?

Trong lòng ta vừa mừng vừa sợ, ôm theo trái tim chờ mong bước lên phía trước, quan sát kỹ người hôn mê bất tỉnh gần chết trước mắt.

Vừa nhắc thấy ta đã thất vọng vô cùng: Y phục xanh lam, đương nhiên không phải Hắc ca ca mà ta một lòng một dạ ngày nhớ đêm mong.

Nghĩ ngợi một chút, ta vẫn chưa từ bỏ ý định, run run vươn một tay ra, rụt rè lật vật thể bay loại thi thể lại.

“Á!” Ta bất giác bụm miệng.

Là một người... phi thường phi thường đặc biệt.

Từ đầu tới chân hần mọc đầy vảy xanh, thậm chí trên mặt cũng có, làn da lạnh buốt như răn.

Đầu trọc lóc, mày trụi lụi, lông mi ngắn ngủn thưa thớt, môi sưng to bầm tím đen sì, trán be bét máu, hết như bị cái gì đó nóng rực thiêu rụi.

- Anh tuấn chết mất thôi!!!!

Ta ngấm tới ngây người, nghĩ thầm Lôi mẫu nương nương quả nhiên không dối gạt người, muốn tìm mỹ nam đừng tới Thiên đình, tới Yêu giới hứng đại một người cũng là tuyệt sắc!

“Tiên tử... nhìn đủ chưa?”

Nam tử vảy xanh bỗng nhiên mở miệng nói, giọng khàn đặc thô ráp như bị hỏa thiêu.

Hóa ra chàng đã tỉnh từ lúc nào không hay, đang trừng cặp mắt lồi vàng ệch, đẹp đẽ đưa tình, hết sức hợp hờn để nhìn ta.

“... Ngươi đè lên áo của ta, ta không ngòai dậy được.”

“Xin lỗi, xin lỗi.” Ta nhanh nhẩu dịch người ra, đỏ mặt bò qua một bên.

Tuy trước đó đã từng gặp hai mỹ nam tuyệt sắc là Hắc Bạch Vô Thường, nhưng hôm nay vừa gặp gỡ nam tử vảy xanh đây người này, ta vẫn không kiềm được cõi lòng rung động.

“Người lại đè lên chân ta...” Đôi mắt vàng của nam tử váy xanh lật lên, nôn ra một ngụm máu tươi.

Ta không ngờ thể trọng của mình lại nặng tới mức độ có thể đè người ta xuất huyết bên trong, nhất thời hoảng loạn: “Công tử có sao không? Có nặng lắm không?”

Thế mà nam tử váy xanh vẫn không trả lời ta, chỉ tiếp tục ho khan nôn ra máu, nôn hết bãi này tới bãi khác.

Máu tanh bôi đầy trên bờ môi đen, từng mảng lông váy rơi vào trong bụi cỏ, đỏ lam loang lổ đan vào nhau hóa thành khói độc, làm lũ chim giạt mình bay nháo nhác, bầy thú thất kinh chạy tán loạn.

Coi như cuối cùng ta đã được nhìn thấy cái gì là “Miệng to như chậu máu”, không ngờ mỹ nam nôn ra máu mà cũng đẹp như vậy.

“Người... không sợ ta à?”

Công tác nôn ra máu đã hoàn thành tốt đẹp, nam tử váy xanh quay đầu lại thấy ta vẫn còn bên cạnh, kinh hoàng tới nỗi mắt muốn lọt ra khỏi tròng.

Ta cười lắc đầu, đưa khăn tay cho chàng: “Có khỏe không? Có thấy đau ở đâu không?”

Nói đùa à! Ta đường đường là một tiên Đậu Đũa sao lại sợ một mỹ nam tuyệt thế đang đau ốm chứ?

Tuy đã hứa với lòng sẽ tặng trái tim cho Hắc Vô Thường ca ca, nhưng với cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân trời cao ban tặng này, ta vẫn nên chộp lấy, nắm chắc, giữ chặt. Phương chủ luôn giáo dục chúng ta rằng, phải trừ bạo giúp yếu, yêu thương những con người bé nhỏ mỏng manh, hôm nay trông thấy mỹ nam mắc nạn, đương nhiên là phải chăm sóc, trấn an, để lại ấn tượng tốt bụng thiện lương rồi.

“Người đi đi! Ta không cần người thương hại!” Ai dè nam tử váy xanh lại không cảm kích tí nào, hất bay chiếc khăn lụa ta đưa qua.

Hơi ngẩn ra một thoáng, lòng ta bỗng dung chua xót - thật là một tiểu mỹ nhân nông nghênh cứng cỏi.

“Công tử hà tất phải tự coi nhẹ mình như thế?” Ta ngoái đầu nhặt chiếc khăn tay đã bị nước bùn dính ẩm lên, đặt khế trong lòng bàn tay vận khí hong khô: “Tiểu tiên chỉ vì ngưỡng mộ phong thái long phượng của công tử nên mới muốn thân thiết, công tử cần gì phải đẩy người ra xa ngàn dặm như thế?”

Đây là lời thật hơn cả thật, nếu tên Nhị Lang thần kia dám vứt cái khăn tay ta chủ động đưa qua, ta nhất định phải nhổ sạch lông chân con Hao Thiên Khuyển của hắn cho bõ tức.

“Phong thái long phượng?!” Nam tử vẩy xanh ngọc đầu lên, cứ như nghe thấy câu chuyện cười hài hước nhất trên đời, trong mắt không biết là giăng phủ sương mù hay mưa bụi: “Rốt cuộc người nhìn đâu ra ta có phong thái long phượng?!”

Ta thấy vẻ mặt chàng bi phần như ôm nổi âm ức to lớn lắm, tim bất giác cũng mềm nhũn ra.

“Long có vẩy, Phượng có lông vũ xanh lam, hai thứ này công tử đều có hết, còn cầu gì khác nữa?”

Kề khăn tay lên trước miệng chàng, nhẹ nhàng lau vết máu đỏ trên khoe miệng chàng, giọng của ta ôn hòa ấm áp, phát ra từ tận đáy lòng.

Nam tử vẩy xanh đang nổi cáu dần dần dịu lại.

“Chẳng biết tiên tử... tên họ là gì?” Chàng cúi đầu nhìn ta, ánh mắt dần biến từ hỗn độn sang trong trẻo.

“Tiểu tiên họ Giang tên Đậu, tiên hào thêm một chữ Hồng.” Ta ngẩng mặt lên nhìn chàng cười ngọt ngào, bầy phần e lệ ba phần yêu kiều: “Ta là một tiên Đậu Đũa.”

“Không có ai dùng thẳng nguyên thân để đặt tên, người nhất định có tên khác.” Nam tử vẩy xanh lại không chịu tin ta: “Tại sao không chịu nói với ta? Chẳng lẽ vì chê ta quá xấu không xứng để biết sao?” Nói xong mắt tối sầm lại.

“Công tử nghĩ nhiều quá rồi!” Lòng ta đau xót, lật đật giơ tay bắm vào vai chàng.

“Ký ức trước khi thăng thiên tiên đều mất gần hết, thế nên chẳng biết mình họ gì tên gì nhà ở đâu, lần này hạ phàm là để tìm lại ký ức.”

Nam tử vẩy xanh trầm mặc hồi lâu, có lẽ đã tin lời ta.

“Không nhớ rõ sao...” Chàng nhìn vào mắt ta, trong ánh mắt như có thiên quân vạn mã đang gào thét, sau đó lại dần quay về với tĩnh lặng: “... Có thể quên hết, thật ra cũng tốt.”

Phản ứng khẩn trương này của chàng khiến ta chẳng biết trả lời làm sao, đành phải ngơ ngác nhìn mặt chàng tới xuất thần.

Ta lau bao nhiêu là máu giúp người ta như vậy, ngấm nhan sắc một tí cũng không có gì đáng trách, coi như trả lương lao động thôi mà.

“Tiên Đậu Đũa.” Nam tử vẩy xanh bỗng nhiên nhìn ta cười rục rịch, khiến ngàn vạn hoa lê nở bùng theo.

“Người nhớ kỹ, ta là Tễ Lam. Tễ trong sương tuyết không nguôi, Lam trong Phượng sinh lông vũ lam.”

Ghi chú:

1. Loại kim cương được gia công theo hình thức đối xứng hoàn hảo giữa tám trái tim và tám mũi tên, tám mũi tên và tám trái tim tụ lại một điểm, ví von cho tám quan niệm “Gặp gỡ, chung tình, âm chỉ, vương vấn, nụ hôn đầu, triền miên, thắm hẹn ước và sơn minh” - nói chung là đại diện cho lời tỏ tình.